

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Reden und Arbeiten der Societas Latina - Cod. Karlsruhe 3420, 1-4

49 Vorträge in wörtlicher, meist eigenhändiger Wiedergabe - Cod.
Karlsruhe 3420,1

Sonntag, Karl Gottlob

[Karlsruhe], 1772-1776

[Müller, Friedrich]: Amicitiam quod nemo nisi bonus recte observare possit
[...], 28 Aug 1773

[urn:nbn:de:bsz:31-99825](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-99825)

Amicitiam, quod nemo nisi bonus recte
 observare possit. Demonstravit Thuller. Lahr. 1773.

28 An^o 1773 - 2038. or
 curm. heroic.

168.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint handwritten text visible on the right edge of the page, possibly from an adjacent page.]

Heroum laudare opera, immortalia regum,
 Arma virum, galeas, et fortia corpora nostra
 Dicere chusa horret, Crædela bella recedant!
 Dulcis amor cordi, Pyllades, te, Dulcis amice,
 Te canto: fugiant multo sub Tartara missis
 Infignes, fugiant gemitu in limine Atreidæ!
 Terribilis cornu sonitus, cantusq; tremidus,
 Horrifonitq; tubæ strepitus me terret amantem.
 Heroas cadis cupidos, animosq; cruento
 Aquasantes ferrum; Crædela fulmina belli
 Horreo: linguo locum, quo squalida regnet Erynnis.
 Dixe vele thavos, Telum, ceteresq; fugittæ!
 Tormentumq; ferend lethum: cui bella canenda
 Bella canat; Mea chusa bonus laudabit amicum.

Dic mihi, Iulus, ergo quid tandem verus amicus,
 Quid sit et officium, quod amicus praestat amico,
 Et praestare decet, gravibus, Iulus, Annue coeptis!
 Quid furor? et rabies? quid dira insania cordis
 Quid crudele odium, vel quid discordia vis?
 Talia non cernes, non tam furiosa videbis,
 Invenies nunquam tam dira in pectore amici.
 Haec vesara colunt tantum crudelia corda,
 Qua pascunt animam insidias, quae tristia bella,
 Quae mala dira colunt, quae crimina noxia volunt.
 Quaeque volunt peiora magis, spernuntque decora,
 In vetitumque ruunt miseri, (miserabile visum)
 Vos infelices, vos crimina dira colentes,
 Pectora respicite o! punctissima, dulcia corda,

Quis amor unius inest, non in contraria rumpunt;
 Certus amor cernendus ibi, concordia lata.
 Non ibi seditis, non squalida regnat Erynnis,
 unum una cupiunt, et patet sententia firma.
 Fortunata voco vos o! junctissima quondam
 pectora, quamvis quae mors distinxit acerba,
 Nulla dies unquam memori vos eximet auro,
 Dum colitur sincerus amor, dum sunt in honore
 unanimes, jonathan, et leni corde David.
 Semper amor moribem, lucis contemtor in illo,
 Aspera non nubet, tempestas horrida nunquam,
 Nec mors ipsa valet seungere pectora juncta.
 Aësus et Euryalus juncto mirabile dictus,
 Quos cunctis astra habet, quos non minus opprimit astra:

Absente Aenea, summo cogente periclo,
 (Namq; adent vocis, et mens appetitima sumi)
 Conveniunt Archifiadem, per multa pericla,
 per incerta rogas, per duro corde Camillam,
 Dardaniam revocare suis, sociisq; referre.
 Talia Concordes volunt, ornata sed aure
 premia divorpunt, et auribus irrita ednant.
 Nunc iter accelerant, multos ad Tartara mittunt
 pallida, qui duris veniunt concurrere talis.
 Euryalus tandem rapuit splendens bullis
 Cingula, prima mali labem, mortemq; ferentem.
 Nam promissi equites, praedam galeamq; videntes
 Splendentem luna radiis, mareq; cruscant,
 Invadunt miseris caligine noctis eurtis.

Rixus abito jamjam: melior illyssus in hospes
 Euryalus, Rixus telis occurrit acutis,
 Et spernit multos, fulvâq; extendit arena.
 Euryalum tandem circumdant, Rixus amicus
 Advolat, et nitidum vagina deripit ensim.
 Multaq; conatur; Labor omnis concidit: Illi
 Euryalum telo transfigunt; Rixus in omnes
 Irrumpit, telo latronem figit acervo,
 Confosusq; simul: Tum se propevit ad illam,
 Quem vitæ magis delectat, placidâq; ibi tandem,
 Morbo quiescit et in lecto quoq; juncta manebant
 Pectora. felices! si quid mea carmina possunt,
 Nulla unquam rapiet vos menti oblivio nostra,
 Nulla aetas poterit respingere nomina vestra.

Hic spectatur amor, quo nunc is (quae) recipit?
 O! ubi regnat amor? quo verus abivit amicus?
 Undique infidiae regnant, concordia autquam!
 Unus erat pylades, unus qui nallet duxerit
 Ipse mori, his una fuit per saecula mors.
 Ipse gentilis nigra caligine mensus
 Lunam splendenti vivens vivit amore!

 Jamq; revertatur, verum laudat amicum!
 Simplicitas, pietas, probitas, in pectus amici
 Vivit, casta in se demonstrat vivere semper.
 Nubila non mutant, non aspera tempora vitis,
 Inobolis haud sequitur fortuna lumina. Vulgus
 Terga parata fuga, (quoniam dormitat amici
 perniciem) tenet: hac abeat conjunctis dira!

In dubio casu certus cernendus amicus.
 Dum fortuna faciens ridet, Caelumq; proterum
 Latitias aperit, et dira pericula sollicit,
 Dum jamus firmi, felices sorte ponda
 Innumeris, qui se conjungunt pectore nobis
 Cingemur, nos et per multa pericula ducent
 Incolumed; famule, defensorq; salutis.
 Sed subito surgens tempestas horrida rampit
 Quae tibi fors dederat, subito tibi singula tollit,
 Auxiliq; caret, fuge nunc, nam pectora multa
 Sunt conjuncta tibi) solamina dulcor amicos
 Auxiliunq; ferat, dulcissima corda require!
 Tempora sunt cunctos unâ infelicia amicos.
 Abstraxere jaces (miserrum o!) relictus ab omni

Auxilio. quo nunc abierunt pectora quondam
 Donec soppes eras, arce conjuncta? sed omnis
 Lapsulit atra dies, Tempestas horrida sortis.
 Talia non cernes, non tam funestari amico
 Cui stadia bona mens est, ex parte malis,
 Foedera qui seruat secum sancita, videbis.
 Non soppes iri, non lethiferentia tela,
 Non tristes casus, sortis mutatio nunquam,
 Non mors atra valet corrumpere dulcis amoris
 Vincula: pro socio socius vult fundere vitam.
 Sis felix Alcestis amans: exemplum amoris
 Excellens veri, Jamdudum mortua vivis.
 Te pygii lacrymare lacus, urnisq; vacare
 Obelides, in qua tuo sedisti Ogygthe foso.

Haudq; Charon peragit munus, nec Tantalus undam
 Captavit refugam. Se o! defleerat ipse
 Umbrarum Domines, squalentia regna gubernans.
 praemia digna tibi dederat Syrius huius, Heros.
 Nonne probatus amor pro conjugē fundere vitam?
 Singula quid referam? nil non mirabile ceruo.
 praeterea infelix auri, argentiq; cupido,
 Divitiarum ardor, sospitq; insania nummi,
 Non socios subigit, nec dulces cogit amicos.
 Divitiae fugiant, et fervidus ardor habundi?
 Jamq; Unidad fugiat cupidus, Berecyathius Heros,
 Omnia qui voluit fulcra vertantur in aurum;
 Haec petit a Baccho, et Ulexum reddidit illi.
 Servit et Liber, Charo gaudebat alumno.

Lætus abitis, thédas, nocturnaq, munera tentat,
 Cingula que tentat nitidum mutantur in aurum.
 Ipse citus splendens in dente indurat avaro,
 Inter divitias ergo Berecyathius Heros
 Innumeris fuerat pauper, divites miserq,

Hæc nocturna procul perfectus spernit amicus,
 Haud opibus patens animum, meliora peroptat.
 O! in amicitiam creant et fœdera talis dixi,
 Neve Iovis magno, et præstanti nomine digni,
 Coniungant inter sese, et sua pectora firmant,
 Vult aliud flagrans, quod respicit alter, at ille
 Contemnit nihilq, patat, quod diligit ipse.
 Ecce miseri tandem, sic in contraria rumpunt,
 Fœdus amicitia sanctum tum corrumpit unâ.

Foedera nemo, Bonus nisi, Conseruare ualebit
 Dulcis amicitia, quod uerum Tullius inquit.

trauerit
 abur in
 turat am
 and th
 in m
 pms s
 a p
 ra t
 omia d
 ero p
 mit ab
 ligit i
 e p
 mit u

[Faint, illegible handwritten text in a cursive script, likely a historical document or manuscript.]